

За въпросите

В леглото. В главата ми отново нахлуха точно мислите, които ми бяха откраднали добрия сън.

През това време той вече седеше на масата с топла кифла с мармалаг и чаша прясно мляко. За негов късмет се оказа, че днес беше гошъл пръв! Реши да започне, без да чака другите - не че не ги харесваше, съвсем не, но когато човек е гладен, защо да стои и да чака, ако може просто да яде!?

Аз пък не закусих. Когато се натъкна на някакъв екзистенциален въпрос, не обичам нищо да ме отклонява от мисълта за него, преди да го разреши. Ровя се, разпитвам, не преставам да търся отговор, който да ме удовлетвори. Независимо от цената.

Към девет сутринта и двамата бяхме готови да започнем деня си. На него му предстоеше ре-

и мислите

Станах от леглото с някакво смътно лошо предчувствие и недобре отпочинала от съня. Останах да лежа. В първия момент се запитах защо - не ме болеше нищо.

По същото време в друга точка на града се събуди и той - също с натежала глава. Но трябваше да стане веднага, и то стегнато. А, да - сетих се, преди да заспя, не успях да си довърша мислите. Когато стане така, подсъзнанието ми сякаш се опитва да продължи мисловния процес, докато спя, и сънят ми е неспокоен. В неговата глава също витаеха мислите от предишния ден, но ако трябваше да бъде честен, нямаше никакво време за тях - закуската, вече сервирана, го чакаше и това го караше да побърза. И аз станах. Макар че ако зависеше от мен, бих предпочела да остана

говното - както всеки вторник седна във фойето и чакаше да го вземат. Докато чакаше, му направи впечатление новата покривка на малката масичка, а също и това, което никои още не беше забелязал, : едното винтче на полчицката е разхлабено и е опасно, ако не го оправят.

А аз, затънала в мислите си, се зарадвах, когато най-сетне рейсът спря на моята спирка. Качих се, без да се разконцентрирам нито за миг. След няколко спирки открих, че съм взела грешния рейс.

- Готов ли си вече? - питаха го. - Тръгваме след пет минути! Беше излишно да го питат. Отгавна беше готов.

Аз пък не се чувствах готова да отида точно в този момент. Не обичах да не съм начисто със себе

си. Малките неща, които не разбирах - някое понятие, поредната лекция по статистика, - да, тях можех да оставя настрана или да поискам чужда помощ. Но не и големите екзистенциални въпроси - там трябваше да се видя победител в битката, трябваше да ги разреша бързо и сама, преди да мога да продължа напред. Преди да искам да продължа напред.

- Тръгваме - чу той от коридора и веднага стана.

"Стигнах" - помислих си аз, когато видях табелката: "Добре дошли в дома за сираци."

Коридорът беше тъмен. Чух стъпки - иззад ъгъла идваше една от възпитателките.

- А, ето - познаваш ли я тази така? - попита го тя.

Не бях видяла, че го водеше за ръка. Вече принудена да забравя мислите си, се усмигнах.

- Познаваме се, как! В началото на стажа работих с него - казвам аз и клякам, защото го виждам, че се повдига на пръсти и иска да ми каже нещо.

- А, како, ние днеска отиваме до поликлиниката при чичо доктор. И после ще има бонбони преди обяд - само за мен!

В ЖИВОТА

От тези деца, изоставени от родителите си и обществото, всеки ден се учи как да не позволявам на болката да ме оплете в мрежите си.

- Даже отиваме до болницата, ама той не знае - пошушва ми доверително възпитателката. - Вчера беше доста зле.

- И после чичо доктор ще ми подари... - опитва се да добави той и гледа любопитно.

- Хайде, хайде, че ни чакат - гръбна го тя.

Коридорът остава тъмен и дълъг. Имам време да се осъзная и да се върна към предишните си мисли. Да се питам каква точно е била целта на Бога, с която ме е създал, коя съм всъщност, доколко трябва да прощавам и как трябва да обичам. Той върви по същия коридор, в другата посока. Не си мисли защо е изоставен от родителите си, защо изпитва такива физически болки, защо всеки вторник е на изследвания в болницата. Аз съм почти на двадесет и три. Той е почти на шест. Да, той е болен. Тежко. Да, аз съм вярваща. Истински.

Докато вървя по коридора, усещам колко съм изморена. Като че ли няма от какво - вчера цял ден се борих с мислите си. Бог е до мен и аз знам това.

Докато върви по коридора, той усеща колко е слаб от лекарствата и болките. Но пък по-късно лекарите ще му подарят бонбонки и книжка за оцветяване, а може и цветни моливи, ако слуша. Без той да знае, Бог е с него.

Той отива в болницата. Аз оставам на стаж. Целта в крайна сметка е да помогна на деца като него.

Обяснителна бележка:

"Истина ви казвам, ако не се обърнете и не станете като гечицата, няма да влезете в небесното царство" - казва нашият Господ Иисус Христос в Мат. 18:3. И наистина, откакто познавам много деца сирачета, започнах да се питам защо толкова рядко се замислям над това, всъщност колко често мисля над проблемите си. Разбира се, всеки човек живее с трудностите и неуспехите си, но ако ги превърне не само в част от самия си живот, а и в негов център, той наистина не може да бъде щастлив. От тези деца, изоставени от родителите си и обществото, всеки ден се учи по-добре, отколкото от който и да било възрастен, как да се доверявам инстинктивно на Бога, дори и да разбирам малко; как да не позволявам на болката, независимо дали е физическа или душевна и независимо колко силна и голяма изглежда, да ме оплете в мрежите си и да ме накара да виждам само нея. А най-вече разбирам колко много радост и усмивки е приготвил за нас Бог за всеки един ден от живота ни и колко е тъжно, че сякаш само децата имат готовкова освободен ум, че да ги открият и да им се зарадват.

Зора Динчева